

Az égbolt tisztulása, ha az eső elvonult,
fogak friss nyoma az ártérben talált őztetemen.
Dögevők türelme, az első, éles napsugarak,
a test fölött lebegő, bizonytalan alakú bűz,
fűben a rozsdás szög, bizonyosság.
Kutyák csaholása távol, életté lett élet,
bakancs talpára ragadt, nyúlós sarat
mosni folyóba, a híd alatt.

Kósa Eszter

Buborék

A Kraszna partján halászkok. Bedobják a hálót, kihúzzák, üres. A szálak közt a vékony hártya pillanat alatt átszakad. Buborékot lehetne belőle fújni, de nincs, ami a réteget összetartsa. Elpattan. Szappant kellene önteni a folyóba. A halászkok nem bánatos bácsik lennének, hanem fiatal bohócok. Dobálnák a hálót, aminek minden szeméből buborékok repülnének ki. Helyettünk is fújná a szél, szállnának a koszos, tompa gömbök. Esetlenül csillanna rajtuk a fény. Szaladnának utánuk gyerekek, kutyák.

Szürkén állnak a parton, sárosak. Bedobják megint. Közben régi esőkre, árvizekre emlékeznek. Halak úszkáltak az utcán. A templomban. Az omladozó pajtatető alatt. A kertbe jártak halászni a gólyák. Derékig ért a víz, omlott a ház. Zsákokat pakoltak az izmos férfiak, akik mostanra megfáradt, öreg halászkok lettek. Arcuk átvette a víztükör ráncait. Saját bőrük darabokban hámlik a Kraszna vizébe, ezt nézik, míg el nem fogynak, akár a nyári part.

Temetésükön zuhog. A falu öregjei régi szép esőkről beszélnek. Árvízről, amikor a legfiatalabb halász bőrig ázva állt a pajtában. Azóta összeomlott. Kisgyerekek szaladgálnak az asztalok között, süteményt keresnek. Mögöttük anyukák feketében. Buborékfújót ígérnek a tiszteletért. Magyarázzák, mi történt, hogy meghalt a nagypapa, a nagybácsi. Mondják, pedig ők sem értik, hogy az ember lelke csak úgy kipukkan. Talán az Isten nyúl hozzá, és az itt maradókból kerül a helyére levegő.

Ünnep

Kendőbe bugyolálva kel, most válik,
 csapkodják, csattan, zuhan, reped,
 lisztes deszkára felhőt söpör a kéz,
 a porcos ujj, az ujjbegyek, kerítést
 karcolnak, fát, házat húznak a porba,
 minden vonás alatt deszka látszik,
 a hiány rajzolatai építik a tájat,
 hiába söpri el a kéz, a megérkezés
 után a testben beépült vonulatok,
 vízzé szelődült felhők, bordakosárrá
 sorakozott kerítés, gerincoszloppá
 csavarodott fák adnak emlékeztést,
 az elsimított ház maradványai
 csomókká gyűlnek a bőr alatt,

a lisztbe rajzolt vonalmadarak
 nyálkás testben vándorolnak,
 nyúlnak, feszülnek, elszakadnak,
 újrafogalmazza őket a találkozás,
 keresztvonalakban tárolják a hitet,
 minden átgúyrás után más égbe
 ragadnak bele a maradványaik,
 mocorgásukra az anyag kelni kezd,
 végül minden puhává dagad,
 akár az emlékezet, a testbe épül
 felismerhetetlenül, de megmarad,
 mint üres teknőben a meleg,
 kint pirul, sül, ég, megreped,
 bent tartogatja az ünnepet.

Homok

Folyóban sétál. Térdig, combig, derékig
 merül. Fölfekszik a vízre, háton lebeg.
 Iránytű a test. Lábbal dél felé állítja a sodrás.
 Élvezi, ahogy meghatározzák. A hínárok

hajába ragadnak. Gubancokat fonnak
 a tengerig. Az út végén belakják a testet.

Idő előtt partra veti a víz. Ismeretlen
törzs lakói vágják fel. Kiszárítják.

Éjfekete kislány játszik a parton.
Hajába fehér szirmokat tűz a törzsfőnök.
Szeretné azt hinni, hogy Isten. Kezében
kemény tüdő, csörög benne a homok.

Lugas

Új kor érkezik, készíts neki helyet,
feszítsd szét a bordagerendákat,
ellenőrizd a szív öntözőrendszerét.

Várg türelmesen. Ha megérkezik
és magját elveti, ne mozogj sokat.
Élvezd, ahogy belakja testedet.

Ha kinövi mellkasod, engedd torok
felé. Hagyd, hogy hangszáladra fonja
magát és kivirágozzon nyelveden.

Vigyázz, meg ne sértsd fogaiddal.
Mindig tartsd nyitva a szád. Ha félsz,
hogy véletlen beszéd közben

összeroppantanák a szavak, bottal
támaszd ki állkapcsodat. Állj meg,
legyen tátva, és a termés beszél majd.

Ha megbánod, van visszaút. Igyál,
figyeld magad. Azt, ahogy érik
benned. Azt, ahogy lassan elrohad.